

*Baka István versei***Ajánlás**

*A mező Veronika-kendő:
töröld belé az arcodat!
Ne bítegesd magad, hogy e
földön más nyomod is marad.*

*S elég is ennyi. Ím, öregszik
elfáradt arcoddal a rét,
s kirobád fogaid közül
a virágmag-keserűség.*

*Vadvízzé simuló szemedre
majd jégkéreg-szembéj tapad,
és pillaként verdes a nád a
tél nyugodt egei alatt.*

*A mező Veronika-kendő:
töröld meg verítékező
arcod benne – magába oldja
maró emléked a jövő.*

November angyalához

*Jöjj el hozzám, köd-peplumodban és
Krizantém-öllel, őszöm angyala!
Lefordítottad fáklýádat, de ma –
Bár kőpapucsban – a szívembe lépsz.*

*Lennék halottad, s úgy élnék veled,
Abogy gyökérrel él a föld, a víz;
S bár szemgolyód fehé, akár a gipsz,
Poromból támaszt föl tekinteted.*

*Jöjj el hozzám, november angyala!
Halottak napja elmúlt, – élni kell!
S ha élni kell, a kő is énekel,*

*S bódít krizantém-szírmód illata, –
Halotti mécs, öröklét lángja tán?
Mindegy! Fejem öledbe bajtanám.*